

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 175 (XIX) — Nr. 50

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 23 ianuarie 2007

SUMAR

	<u>Pagina</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 916 din 14 decembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 3, ale art. 173 și ale art. 278 ¹ alin. 10 din Codul de procedură penală.....	2-3	privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989.....	8-10
Decizia nr. 918 din 14 decembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 327 alin. 3 din Codul de procedură penală....	4-5	Decizia nr. 922 din 14 decembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (1) și (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989.....	10-12
Decizia nr. 919 din 14 decembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. 5 din Codul de procedură penală	5-6	Decizia nr. 923 din 14 decembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1), art. 8 alin. (3), art. 31 alin. (1) și art. 42 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței	12-15
Decizia nr. 920 din 14 decembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 317 din Codul penal.....	7-8	Decizia nr. 924 din 14 decembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 279 din Codul de procedură penală	15-16
Decizia nr. 921 din 14 decembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 48 alin. (2) și (3) din Legea nr. 10/2001			

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 916

din 14 decembrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 3, ale art. 173 și ale art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 3, ale art. 173 și ale art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Niculae Dercaci în Dosarul nr. 6.600/1/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

La apelul nominal este prezentă partea Andi Cristian Mihai, asistată de avocat Dumitru Rădescu, care reprezintă și partea Dumitru Mihai. Răspunde, de asemenea, reprezentantul părții Nelu Mihai, avocat Ioana Munteanu. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă Curții că Niculae Dercaci a depus la dosarul cauzei concluzii scrise, prin care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate.

Având cuvântul, reprezentanții părților prezente solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că dispozițiile legale criticate nu încalcă prevederile constituționale invocate. Avocatul Dumitru Rădescu depune și concluzii scrise.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, referindu-se și la jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 30 mai 2006, pronunțată în Dosarul nr. 6.600/1/2006, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 3, ale art. 173 și ale art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Niculae Dercaci în dosarul menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că prevederile art. 171 alin. 3 din Codul de procedură penală, coroborate cu cele ale art. 173 din același cod sunt neconstituționale, deoarece „partea vătămată, victima unei infracțiuni, este neprotejată în raport cu autorul faptei care are dreptul la apărare obligatoriu, deși toți cetățenii sunt egali, iar dreptul la apărare este garantat.” În ceea ce privește art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală, se susține că este neconstituțional, întrucât reglementează numai calea de atac a recursului împotriva hotărârilor pronunțate de instanță la soluționarea

plângerii împotriva rezoluțiilor sau a ordonanțelor procurorului de neprimire în judecată. Se arată că aceasta „reprezintă o îngrădire a accesului liber la justiție, a dreptului la apărare a părții vătămate care este astfel pusă în imposibilitatea de a beneficia de un proces echitabil și de a dovedi vinovăția învinutului sau inculpatului, fiind discriminată în raport cu învinutul sau inculpatul căruia legea îi oferă o cale suplimentară de atac (apelul) și deci o nouă posibilitate de a se apăra.” În concluzie, se solicită admiterea excepției de neconstituționalitate „în sensul ca să se prevadă în norma legală apărarea obligatorie și pentru partea vătămată, iar împotriva hotărârii pronunțate privind plângerea formulată în temeiul art. 278¹ din Codul de procedură penală să se poată declara apel și apoi recurs, pentru a exista astfel o egalitate de tratament juridic.”

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât prevederile legale criticate nu aduc atingere egalității în drepturi a cetățenilor și, de asemenea, nu încalcă liberul acces la justiție și dreptul la apărare al persoanei.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul, referindu-se la jurisprudența Curții Constituționale în materie, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textele de lege criticate nu încalcă prevederile constituționale invocate de autorul excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 171 alin. 3, art. 173 și 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală. Ulterior sesizării Curții Constituționale, prin Încheierea din 30 mai 2006, dispozițiile art. 173 alin. 1 și 3, precum și cele ale art. 278¹ alin. 10 din Codul de

procedură penală au fost modificate prin Legea nr. 356/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006, fiind păstrată soluția legislativă de principiu criticată de autorul excepției. Așa fiind, Curtea urmează să se pronunțe asupra constituționalității textelor de lege criticate, în actuala redactare.

Prevederile legale ce fac obiectul excepției au următorul cuprins:

— art. 171 alin. 3: „În cursul judecății, asistența juridică este obligatorie și în cauzele în care legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa detențiunii pe viață sau pedeapsa închisorii de 5 ani sau mai mare.”;

— art. 173: „Apărătorul părții vătămate, al părții civile și al părții responsabile civilmente are dreptul să asiste la efectuarea oricărui act de urmărire penală care implică audierea sau prezența părții căreia îi asigură apărarea și poate formula cereri și depune memorii.

În cursul judecății, apărătorul exercită drepturile părții pe care o asistă.

Când organul judiciar apreciază că din anumite motive partea vătămată, partea civilă sau partea responsabilă civilmente nu și-ar putea face singură apărarea, dispune din oficiu sau la cerere luarea măsurilor pentru desemnarea unui apărător.”

— Art. 278¹ alin. 10: „Hotărârea judecătorului pronunțată potrivit alin. 8 lit. a) și b) poate fi atacată cu recurs de procuror, de persoana care a făcut plângerea, de persoana față de care s-a dispus neînceperea urmăririi penale, scoaterea de sub urmărire penală sau încetarea urmăririi penale, precum și de orice altă persoană ale cărei interese legitime sunt vătămate.”

Dispozițiile constituționale invocate ca fiind încălcate sunt cuprinse în art. 16 privind „Egalitatea în drepturi”, în art. 21 privind „Accesul liber la justiție”, respectiv dreptul la un proces echitabil, și în art. 24 privind „Dreptul la apărare”.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată și urmează să fie respinsă.

I. Astfel, critica potrivit căreia art. 171 alin. 3 și art. 173 din Codul de procedură penală nu prevăd asistența juridică obligatorie și pentru partea vătămată, ceea ce, în opinia autorului excepției, încalcă principiul constituțional al egalității în drepturi și dreptul la apărare, nu poate fi reținută. Aceasta întrucât, așa cum a statuat în mod constant Curtea Constituțională în jurisprudența sa, dreptul la asistență juridică nu presupune, în mod automat, dreptul la asistență juridică obligatorie. În acest sens, prin Decizia nr. 365 din 5 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 735 din 12 august 2005,

respingând ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 3 din Codul de procedură penală, criticate în raport de art. 16 și art. 24 din Constituție, Curtea a reținut că dreptul la apărare nu poate fi confundat cu dreptul la asistență juridică obligatorie, primul fiind garantat de Legea fundamentală în toate cazurile, iar cel de-al doilea fiind creat de legiuitor, care stabilește și situațiile în care consideră că este necesar. În concluzie, Curtea a statuat că dispozițiile art. 171 alin. 3 din Codul de procedură penală sunt constituționale chiar dacă nu prevăd că asistența juridică este obligatorie în toate cazurile, câtă vreme exercitarea dreptului la asistență juridică este garantată.

Argumentele care au fundamentat respingerea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 3 din Codul de procedură penală sunt valabile și în ceea ce privește dispozițiile art. 173 din același cod, întrucât în legătură cu acest text de lege nu au fost formulate critici distincte.

II. În ceea ce privește critica art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală, Curtea constată că s-a mai pronunțat în jurisprudența sa asupra constituționalității acestui text de lege, în raport de aceleași dispoziții constituționale invocate și în prezenta cauză și față de motivări similare. Astfel, prin Decizia nr. 294 din 28 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 358 din 20 aprilie 2006, Curtea a statuat, pentru considerentele acolo reținute, că art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală nu aduce atingere prevederilor constituționale ale art. 16 referitoare la „Egalitatea în drepturi”, ale art. 21 alin. (3) privind dreptul părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil și ale art. 24 privind „Dreptul la apărare”.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții, atât soluția pronunțată prin decizia menționată, cât și considerentele care au fundamentat-o sunt valabile și în prezenta cauză.

De altfel, Curtea constată că, în realitate, autorul excepției solicită completarea textelor de lege criticate „în sensul ca să se prevadă în norma legală apărarea obligatorie și pentru partea vătămată, iar împotriva hotărârii pronunțate privind plângerea formulată în temeiul art. 278¹ din Codul de procedură penală să se poată declara apel și apoi recurs, pentru a exista astfel o egalitate de tratament juridic.” Asemenea critici nu intră însă în competența de soluționare a Curții Constituționale, care, în conformitate cu dispozițiile art. 2 alin. (2) și (3) din Legea nr. 47/1992, analizează constituționalitatea actelor cu privire la care a fost sesizată în raport de normele și principiile Constituției.

Pentru considerentele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1.—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 3, ale art. 173 și ale art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Niculae Dercaci în Dosarul nr. 6.600/1/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 decembrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 918

din 14 decembrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 327 alin. 3 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 327 alin. 3 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Bevloncik Juraj și Maruška Lubomir în Dosarul nr. 3.431/2004 al Tribunalului Cluj — Secția penală.

La apelul nominal se prezintă, pentru partea Ioan Szombath, apărătorul ales cu delegație la dosar. Se constată lipsa autorilor excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. De asemenea, se prezintă interpretul autorizat de limba slovacă, domnul Ștefan Unatinszki.

Partea Ioan Szombath a depus la dosar concluzii scrise în care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate. Apărătorul ales al acesteia pune concluzii în același sens.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 26 mai 2006, pronunțată în Dosarul nr. 3.431/2004, **Tribunalul Cluj — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 327 alin. 3 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Bevloncik Juraj și Maruška Lubomir în dosarul de mai sus, având ca obiect soluționarea unei cauze penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul părților la un proces echitabil, precum și ale art. 24 alin. (1) referitoare la garantarea dreptului la apărare. În acest sens, autorii excepției arată că declarația dată de martor în faza de urmărire penală nu are relevanță juridică și nu poate echivala cu o depoziție propriu-zisă, câtă vreme procedura de audiere a martorilor în prima fază a procesului penal nu este publică, orală și contradictorie, iar inculpatul (sau apărătorul său), nefiind prezent la administrarea unei astfel de probe, nu-și poate face o apărare eficientă, întrucât nu poate pune întrebări martorului.

Tribunalul Cluj — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate nu afectează dreptul la apărare, întrucât inculpatul a avut posibilitatea să cunoască declarația dată de martor în cursul urmăririi penale, fie prin apărătorul ales, fie cu ocazia prezentării materialului de urmărire penală. De asemenea, când inculpatul se consideră prejudiciat, poate folosi împotriva hotărârii judecătorești căile de atac prevăzute de lege, beneficiind, așadar, de toate garanțiile procesuale pentru realizarea accesului liber la justiție, a dreptului la un proces echitabil și a dreptului la apărare.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând Încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 327 alin. 3 din Codul de procedură penală, cu denumirea marginală — *Ascultarea martorului, expertului sau interpretului*, care au următorul conținut: „*Dacă ascultarea vreunuia dintre martori nu mai este posibilă, instanța dispune citirea depoziției date de acesta în cursul urmăririi penale și va ține seama de ea la judecarea cauzei.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 327 alin. 3 din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional prin raportare la aceleași dispoziții din Legea fundamentală invocate și în prezenta cauză și cu motivări similare. Astfel, prin Decizia nr. 275 din 26 iunie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 565 din 6 august 2003, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate pentru considerentele acolo arătate.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziilor menționate mai sus își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 327 alin. 3 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Bevloncik Juraj și Maruška Lubomir în Dosarul nr. 3.431/2004 al Tribunalului Cluj — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 decembrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 919

din 14 decembrie 2006

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. 5
din Codul de procedură penală**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Emil Balaure în Dosarul nr. 2.118/2006 al Curții de Apel Iași — Secția penală.

La apelul nominal, lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă Curții că Emil Balaure a formulat o cerere prin care reiterează solicitările de la termenul de judecată precedent, respectiv de atașare la dosarul Curții Constituționale a întregului dosar de la instanța de judecată, precum și de amânare a cauzei.

Ministerul Public se opune cererii formulate, apreciind că aceasta este neîntemeiată.

Curtea, deliberând, respinge cererea autorului excepției.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, arătând că, ulterior sesizării Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate, textul de lege criticat a fost modificat, iar soluția legislativă criticată nu a fost preluată de noua reglementare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 27 iunie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 2.118/2006, **Curtea de Apel Iași — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 din Codul de procedură penală**, ridicată de Emil Balaure în dosarul menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că textul de lege criticat încalcă dreptul la un proces echitabil, deoarece, „în cazul incompatibilității conducerii unei instanțe de judecată sau a unuia din judecătorii aflați în conducerea unei instanțe de judecată, incompatibilitatea magistraților aflați în funcții de șefi, în mod logic și automat, ar trebui să se răsfrângă și asupra judecătorilor subordonați, nefiind nevoie de argumente suplimentare pentru recuzarea fiecărui judecător subordonat și nici pentru a explica [...] metodele și mijloacele prin care un șef poate determina un subordonat să dea soluții nelegale [...]“. În motivarea excepției se fac ample referiri la situația de fapt în speță, fiind criticat modul de repartizare a dosarelor, „prin fraudarea programului de distribuție aleatorie [...]“ a acestora, precum și modul de soluționare a cauzelor de către judecătorii ai Tribunalului Iași, concluzia fiind în sensul că, în condițiile arătate, „nu se poate sub nicio formă asigura respectarea dreptului constituțional la un proces echitabil.“

Curtea de Apel Iași — Secția penală consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că prevederile legale criticate nu sunt în contradicție cu dispozițiile art. 21 din Constituție și nici cu cele ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului,

Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât dispozițiile legale criticate nu încalcă prevederile constituționale și nici pe cele din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate de autorul excepției. Se face referire și la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Avocatul Poporului, referindu-se și la jurisprudența Curții Constituționale în materie, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale 2, 3, 10 și 29 din Legea nr.47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Potrivit dispozitivului încheierii de sesizare a Curții Constituționale, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 52 din Codul de procedură penală, privind procedura de soluționare în cursul judecății a abținerii și a recuzării. Din examinarea susținerilor autorului excepției se constată însă că acesta critică numai alineatul 5 al acestui articol, referitor la abținerea sau recuzarea care privește întreaga instanță. În plus, în considerentele încheierii de sesizare a Curții Constituționale, Curtea de Apel Iași — Secția penală reține că se invocă „excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. 5 din Codul de procedură penală” și își exprimă opinia numai cu privire la acest text de lege.

Așa fiind, Curtea urmează să se pronunțe asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. 5 din Codul de procedură penală, care, la data sesizării Curții Constituționale, aveau următorul cuprins: „*Abținerea*

sau recuzarea care privește întreaga instanță trebuie să cuprindă indicarea concretă a cazului de incompatibilitate în care se află fiecare judecător și se soluționează de instanța ierarhic superioară. Aceasta, în cazul când găsește întemeiată abținerea sau recuzarea, desemnează pentru judecarea cauzei o instanță egală în grad cu instanța în fața căreia s-a produs abținerea sau recuzarea.”

Autorul excepției invocă încălcarea art. 21 alin. (3) din Constituție privind dreptul la un proces echitabil, precum și a art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care se referă, de asemenea, la dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, ulterior sesizării sale prin Încheierea din 27 iunie 2006, dispozițiile legale criticate au fost modificate prin art. I pct. 28 din Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006. Noua reglementare a procedurii de soluționare în cursul judecății a cererii de recuzare nu a preluat soluția legislativă criticată de autorul excepției, și anume aceea care impunea părții care formulează o cerere de recuzare a întregii instanțe de a indica în cuprinsul acestei cereri, concret, cazul de incompatibilitate în care se află fiecare judecător. Or, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat în mod constant că, în cazul în care, după invocarea unei excepții de neconstituționalitate în fața instanțelor judecătorești, dispoziția legală supusă controlului a fost modificată, Curtea se pronunță asupra prevederii legale în noua sa redactare numai dacă soluția legislativă din legea sau ordonanța modificată este, în principiu, aceeași cu cea dinaintea modificării. Având în vedere că, în cauză, această cerință nu este îndeplinită și că, potrivit dispozițiilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională se poate pronunța asupra dispozițiilor „*dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare*”, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. 5 din Codul de procedură penală urmează a fi respinsă ca devenită inadmisibilă, conform dispozițiilor art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992.

Pentru considerentele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin.(1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. 5 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Emil Balaure în Dosarul nr. 2.118/2006 al Curții de Apel Iași — Secția penală. Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 decembrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 920

din 14 decembrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 317 din Codul penal

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 317 din Codul penal, excepție ridicată de Andrei Vasile Molnar în Dosarul nr. 3.209/R/2006 al Tribunalului Sibiu — Secția penală.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 14 iunie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 3.209/R/2006, **Tribunalul Sibiu — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 317 din Codul penal**, excepție ridicată de Andrei Vasile Molnar în dosarul de mai sus având ca obiect soluționarea unei cauze penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul excepției susține că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) referitoare la statul de drept, ale art. 4 alin. (2) referitoare la România ca patrie comună și indivizibilă a tuturor cetățenilor, fără deosebire, ale art. 8 alin. (1) referitoare la pluralismul politic, ale art. 16 alin. (1) și (2) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii, ale art. 20 referitoare la *Tratatul internațional privind drepturile omului*, ale art. 29 alin. (1) și (2) referitoare la libertatea gândirii și conștiinței, ale art. 30 alin. (1), (2), (3) și (4) referitoare la libertatea de exprimare, ale art. 31 alin. (1) referitoare la dreptul persoanei de a avea acces la orice informație de interes public, ale art. 33 alin. (1) și (2) referitoare la garantarea accesului la cultură, ale art. 40 alin. (1) referitoare la dreptul cetățenilor la asociere, ale art. 124 alin. (1) și (2) referitoare la înfăptuirea în numele legii a unei justiții unice, imparțiale și egale pentru toți cetățenii, precum și ale art. 18 din Declarația Universală a Drepturilor Omului referitoare la dreptul la libertatea gândirii, cât și ale art. 10 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la *Libertatea de exprimare*.

Astfel, autorul excepției arată că textul de lege criticat nu mai corespunde noilor realități și valorilor democratice apărute de statul de drept român. În noile realități democratice ale statului român, incriminarea faptelor prevăzute în textul de lege criticat vine în contradicție cu o serie de principii constituționale, cum ar fi cel al pluralismului ideilor și formelor de manifestare politică.

Textul criticat nu permite manifestarea liberă a oricăror opinii, idei sau concepții, ci, dimpotrivă, constrânge cetățeanul, sub amenințarea unor sancțiuni penale, să adopte o anumită linie de gândire sau o anumită atitudine și interzice, de asemenea, asocierea în vederea împărtășirii anumitor idei sau concepții care nu sunt conforme cu ideile exprimate de spectrul politic.

Tribunalul Sibiu — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor și principiilor constituționale și convenționale invocate de autor.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate, sens în care face trimitere la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece libertatea, ca principiu fundamental al statului de drept, este temelia tuturor principiilor morale și presupune elaborarea unor asemenea norme de drept care să garanteze tuturor persoanelor să se manifeste potrivit propriilor opțiuni în relațiile cu ceilalți membri ai colectivității. Tocmai de aceea, exercitarea unei propagande naționalist-șovine reprezintă, în esență, o manifestare abuzivă a drepturilor și libertăților indicate de autorul excepției.

Prin incriminarea propagandei naționalist-șovine și a ațâțării urii de rasă sau naționalitate nu se lezează principiile constitutive și funcționale ale statului român și unicitatea poporului ori principiile pluralismului politic și egalității în drepturi, întrucât faptele incriminate prin dispoziția legală atacată sunt străine literei și spiritului normelor care consacră principiile amintite. Dimpotrivă, tolerarea unor asemenea fapte ar contraveni tuturor dispozițiilor constituționale invocate de autorul excepției, precum și convențiilor internaționale la care România este parte.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 317 din Codul penal, care, la data sesizării

Curții Constituționale, aveau denumirea marginală *Propaganda naționalist-șovină* și următorul conținut: „*Propaganda naționalist-șovină, ațâțarea urii de rasă sau naționale, dacă fapta nu constituie infracțiunea prevăzută de art. 166, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.*”

Ulterior, prin art. I punctul 66 din Legea nr. 278/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 601 din 12 iulie 2006, și care, potrivit art. VIII, a intrat în vigoare la 30 de zile de la publicare, s-a modificat art. 317, denumindu-se *Instigare la discriminare*, textul având următoarea formă: „*Instigare la ură pe teme de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, gen, orientare sexuală, opinie, apartenență politică, convingeri, avere, origine socială, vârstă, dizabilitate, boală cronică necontagioasă sau infecție HIV/SIDA se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.*”

După cum se poate observa, soluția legislativă anterioară a fost preluată în noua reglementare, situație

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 317 din Codul penal, excepție ridicată de Andrei Vasile Molnar în Dosarul nr. 3.209/R/2006 al Tribunalului Sibiu — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 decembrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 921

din 14 decembrie 2006

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 48 alin. (2) și (3)
din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv
în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 48 alin. (2) și (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, excepție invocată de Nicolae Nicoară și Lucia Nicoară în Dosarul nr. 28/107/2006 (număr în format vechi 3.814/2006) al Tribunalului Alba — Secția civilă.

față de care Curtea urmează să se pronunțe asupra acestora din urmă.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 317 din Codul penal au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional, prin raportare la aceleași dispoziții din Legea fundamentală invocate de același autor și în prezenta cauză și cu motivări similare. Astfel, prin Decizia nr. 480 din 9 noiembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.197 din 14 decembrie 2004, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate pentru considerentele acolo arătate.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziilor menționate mai sus își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

La apelul nominal răspunde reprezentanta autorilor excepției, avocat, cu delegație la dosar. Lipsesc celelalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

Având cuvântul, reprezentanta autorilor excepției solicită admiterea acesteia, arătând că textele de lege criticate sunt neconstituționale în măsura în care instanța de judecată le interpretează în sensul aplicării acestora numai în cazul imobilelor restituite prin procedura administrativă. Se mai arată că aplicarea prevederilor art. 48 alin. (2) și (3) din Legea nr. 10/2001 numai în cadrul procedurii de restituire instituite prin acest act normativ, nu și în cazul acțiunilor de restituire inițiate înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 10/2001, este discriminatorie, contravenind dispozițiilor art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând, pe de o parte, că persoanele fizice care solicită restituirea unor imobile preluate de stat cu titlu valabil se află într-o situație juridică diferită de cea a

acelora care solicită imobile preluate de stat fără titlu. Pe de altă parte, arată că neconstituționalitatea textului de lege criticat este dedusă din modul de interpretare și aplicare a acestuia de către instanța de judecată, aspect ce nu poate fi analizat de către Curtea Constituțională.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 4 iulie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 28/107/2006 (număr în format vechi 3.814/2006), **Tribunalul Alba — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 48 alin. (2) și (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.** Excepția a fost invocată de Nicolae Nicoară și Lucia Nicoară, într-o cauză civilă având ca obiect o acțiune civilă privind recuperarea sporului de valoare adus unui imobil, aflată în faza de recurs.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia arată, în esență, că textul de lege criticat creează o situație discriminatorie, în sensul că foștii proprietari ai imobilelor preluate în mod abuziv sunt obligați să plătească sporul de valoare adus imobilelor restituite numai în situația în care imobilul a fost preluat cu titlu valabil, spre deosebire de situația preluării imobilului fără titlu, caz în care despăgubirile pentru sporul de valoare adus acestora se plătesc de către stat. Se mai arată că situația discriminatorie este generată de interpretarea dată textului de lege dedus controlului de constituționalitate, în sensul că debitorul obligației de despăgubire este persoana îndreptățită la restituire doar în cazul în care imobilul a fost restituit prin procedura administrativă prevăzută de Legea nr. 10/2001, iar nu pe calea dreptului comun.

Tribunalul Alba — Secția civilă arată că neconstituționalitatea unui text de lege nu poate fi dedusă din interpretarea dată acestuia de către instanțele de judecată, iar, pe de altă parte, prevederile legale criticate sunt constituționale.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile art. 48 alin. (2) și (3) din Legea nr. 10/2001 sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorilor excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl reprezintă prevederile art. 48 alin. (2) și (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, potrivit căroră:

„(2) În cazul în care imobilul care se restituie a fost preluat cu titlu valabil, obligația de despăgubire prevăzută la alin. (1) revine persoanei îndreptățite.

(3) În cazul în care imobilul care se restituie a fost preluat fără titlu valabil, obligația de despăgubire revine statului sau unității deținătoare.“

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) și (2), referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice și la prevalența legii, art. 20 — „Tratatele internaționale privind drepturile omului“, art. 21 alin. (3), privind dreptul părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, și art. 124 alin. (2), referitor la caracterul unitar, imparțial și egal al justiției.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile legale criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin raportare, între alte dispoziții constituționale, și la cele cuprinse în art. 16 alin. (1) și (2) din Legea fundamentală și cu o motivare similară.

Astfel, prin Decizia nr. 678 din 15 decembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 110 din 6 februarie 2006, Curtea, respingând excepția, a reținut că este justificată opțiunea legiuitorului de a institui destinații diferite ai obligației de despăgubire, în funcție de situația juridică distinctă a imobilelor ce se restituie, respectiv de împrejurarea preluării imobilului cu sau fără titlu. Sub acest aspect, Curtea Constituțională a reținut, în mod constant, că principiul constituțional al egalității în drepturi nu are semnificația unei uniformități de tratament juridic, așa încât, dacă la situații egale trebuie să corespundă un tratament egal, la situații diferite tratamentul nu poate fi decât diferit.

Cele statuate în decizia menționată își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, neintervenind elemente noi de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții Constituționale.

De altfel, în prezenta cauză, motivarea excepției de neconstituționalitate relevă aspecte ce țin de interpretarea și aplicarea legii de către instanțele de judecată, susținându-se că situația discriminatorie este generată de interpretarea dată textului de lege dedus controlului de constituționalitate.

Se constată că aceste susțineri nu pot fi analizate de către instanța de contencios constituțional, deoarece, potrivit art. 2 alin. (2) din legea sa de organizare și funcționare: *„(2) Sunt neconstituționale prevederile actelor prevăzute la alin. (1), care încalcă dispozițiile sau principiile Constituției.“*

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 48 alin. (2) și (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție invocată de Nicolae Nicoară și Lucia Nicoară în Dosarul nr. 28/107/2006 (număr în format vechi 3.814/2006) al Tribunalului Alba — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 decembrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 922

din 14 decembrie 2006

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (1) și (5)
din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv
în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 22 alin. (1) și (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Elinor Tăciulescu și Susana Anica Tăciulescu în Dosarul nr. 649/2006 al Tribunalului Cluj — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.923D/2006, ce are ca obiect excepția de neconstituționalitate a aceluiași prevederi legale, invocată de Elinor Tăciulescu și Adelhaida Tăciulescu în Dosarul nr. 650/2006 al Tribunalului Cluj — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent arată că, atât în Dosarul nr. 1.922D/2006, cât și în Dosarul nr. 1.923D/2006, autoarele excepției au depus o cerere prin care solicită amânarea judecării cauzei în vederea pregătirii apărării.

Reprezentantul Ministerului Public nu se opune amânării judecării pentru acest motiv.

Curtea, deliberând, apreciază că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 156 alin. 1 din Codul de procedură civilă și respinge cererile.

Având în vedere că obiectul excepțiilor de neconstituționalitate invocate în dosarele nr. 1.922D/2006 și

nr. 1.923D/2006 este identic, Curtea pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu această măsură.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 1.923D/2006 la Dosarul nr. 1.922D/2006, ce a fost primul înregistrat.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții în această materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierile din 1 iunie 2006 și 8 iunie 2006, pronunțate în dosarele nr. 649/2006 și 650/2006, **Tribunalul Cluj — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 22 alin. (1) și (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.** Excepția a fost ridicată de Elinor Tăciulescu și Susana Anica Tăciulescu și, respectiv, de Elinor Tăciulescu și Adelhaida Tăciulescu, în cauze având ca obiect soluționarea căii de atac împotriva unei dispoziții a primarului municipiului Cluj-Napoca de refuz al restituirii unui imobil.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarele acesteia arată că textele de lege criticate instituie o discriminare între foștii proprietari ai imobilelor preluate abuziv care au depus notificările în vederea restituirii acestora în termenul legal, beneficiind în consecință de măsurile reparatorii, și aceia care nu au respectat termenul. Acest fapt conduce, în opinia autorilor excepției, și la o încălcare a principiului constituțional al garantării și ocrotirii

proprietății private, afectând însăși substanța dreptului de proprietate.

De asemenea, se mai susține că procedura administrativă instituită prin prevederile art. 21 alin. (1) și (5) din Legea nr. 10/2001 este o jurisdicție specială administrativă facultativă, așa cum rezultă din art. 21 alin. (4) din Legea fundamentală, astfel încât nerespectarea termenului de depunere a notificării nu ar trebui să constituie, în fapt, o negare a accesului liber la justiție.

Tribunalul Cluj — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, instanța arată, în esență, că stabilirea unui termen pentru depunerea notificărilor în vederea restituirii imobilelor preluate în mod abuziv a fost necesară în vederea asigurării securității circuitului civil, iar, pe de altă parte, Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale recunoaște dreptul statului de a restrânge exercițiul unor drepturi în vederea protejării interesului public.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând, în acest sens, jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Avocatul Poporului apreciază că textele de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă prevederile art. 22 alin. (1) și (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, potrivit căroră:

„(1) Persoana îndreptățită va notifica în termen de 6 luni de la data intrării în vigoare a prezentei legi persoana juridică deținătoare, solicitând restituirea în natură a imobilului. În cazul în care sunt solicitate mai multe imobile, se va face câte o notificare pentru fiecare imobil.

[...]

(5) Nerespectarea termenului de 6 luni prevăzut pentru trimiterea notificării atrage pierderea dreptului de a solicita în justiție măsuri reparatorii în natură sau prin echivalent.“

În opinia autoarelor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) privind egalitatea în fața legii și a autorităților publice, art. 20 alin. (1), referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (1) și (4), privind accesul liber la justiție și caracterul facultativ și gratuit al jurisdicțiilor speciale administrative, și art. 44 alin. (1) și (2), referitoare

la garantarea și ocrotirea dreptului de proprietate și a proprietății private.

De asemenea, se mai invocă și încălcarea prevederilor art. 1 paragraful 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Analizând excepția, Curtea constată că prevederile legale criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale și cu o motivare similară.

Astfel, Curtea a analizat concordanța textelor de lege criticate cu dispozițiile art. 44 alin. (1) și (2) din Constituție, statuând, prin Decizia nr. 21 din 27 ianuarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 315 din 9 aprilie 2004, că reglementarea în cauză este în acord cu art. 44 alin. (1) teza a doua din Legea fundamentală, potrivit căreia *„conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege“*.

Mai mult, s-a arătat, în decizia menționată, că recunoașterea *sine die* a posibilității persoanei interesate de a declanșa procedura de recuperare a imobilelor preluate abuziv de către stat ar fi fost de natură să genereze un climat de insecuritate juridică în domeniul proprietății imobiliare.

Pentru aceleași considerente, nu poate fi reținută, în prezenta cauză, nicio contradicție între textele de lege criticate și dispozițiile art. 1 paragraful 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

De asemenea, în ceea ce privește invocarea încălcării dispozițiilor art. 21 alin. (1) și (4) din Constituție, cu motivarea că textele de lege criticate instituie o jurisprudență administrativă facultativă, se constată că și această problemă a fost analizată de Curtea Constituțională în jurisprudența sa, de exemplu, prin Decizia nr. 99 din 22 februarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 25 aprilie 2005. Curtea a constatat că textul de lege criticat nu încalcă art. 21 alin. (1) din Constituție, referitor la accesul liber la justiție, ci instituie norme procedurale pentru exercitarea acestui drept, în conformitate cu dispozițiile art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală.

În prezenta cauză, autoarele excepției susțin și încălcarea dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) privind egalitatea cetățenilor în fața legii, cu motivarea că textul de lege criticat instituie o discriminare între foștii proprietari care au depus notificări în termenul legal și aceia care au pierdut beneficiul acestui termen. Curtea constată că aceste susțineri nu pot fi reținute, deoarece textele de lege criticate se aplică în mod egal persoanelor cărora li se adresează, respectiv celor îndreptățite la restituirea imobilelor ce fac obiectul de reglementare al Legii nr. 10/2001, fără nicio discriminare pe criterii arbitrare. De altfel, nerespectarea termenului legal prevăzut de lege pentru trimiterea notificării nu poate fi invocat ca generând o situație discriminatorie în raport cu celelalte subiecte de drept care s-au conformat dispozițiilor legii, potrivit principiului general de drept *nemo auditor propriam turpitudinem allegans*.

Cele statuate în deciziile menționate își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, neintervenind elemente noi de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (1) și (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Elinor Tăciulescu și Susana Anica Tăciulescu și, respectiv, de Elinor Tăciulescu și Adelhaida Tăciulescu în dosarele nr. 649/2006 și nr. 650/2006 ale Tribunalului Cluj — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 decembrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 923

din 14 decembrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1), art. 8 alin. (3), art. 31 alin. (1) și art. 42 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Comercială „Rompac” — S.A. din Piatra Neamț, având calitatea de debitor în cadrul procedurii falimentului.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 7 și art. 8 alin. (3) din Legea nr. 64/1995, care prevăd că citarea părților se face prin publicitate și instituie un termen de 30 de zile pentru soluționarea recursului, creează discriminări față de ceilalți justifiabili, citați conform normelor Codului de procedură civilă, încalcă dreptul de apărare și dreptul la un proces echitabil. În acest sens, arată că, în cazul citării prin publicitate, părțile ar trebui să verifice zilnic la arhiva instanței de judecată dacă procedura de citare a fost sau nu îndeplinită, ceea ce reprezintă un risc permanent ca părțile să nu afle în timp util ziua judecării cauzei și să nu-și poată pregăti temeinic apărarea. De asemenea, consideră că termenul de 30 de zile „nu este realist și, în mod practic, nu poate fi respectat, din cauza altor dispoziții legale în materie”. În ceea ce privește dispozițiile art. 36 alin. (1) și ale art. 46 din Legea nr. 64/1995, care instituie prezumția de insolvență a debitorului în cazul încetării plăților față de creditor timp de cel puțin 30 de zile, respectiv interzic înstrăinarea acțiunilor, a părților sociale sau de interes, ca și indisponibilizarea acestora, încalcă principiul garantării și ocrotirii proprietății private și restrâng exercițiul dreptului de proprietate.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7, art. 8 alin. (3), art. 36 alin. (1) și ale art. 46 din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, excepție ridicată de Societatea Comercială „Rompac” — S.A. din Piatra Neamț în Dosarul nr. 1.570/F/2004 al Tribunalului Neamț — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că textele de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 30 mai 2006, pronunțată în Dosarul nr. 1.570/F/2004, **Tribunalul Neamț — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7, art. 8 alin. (3), art. 36 alin. (1) și art. 46 din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, excepție ridicată de Societatea**

Tribunalul Neamț — Secția comercială și de contencios administrativ consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că textele de lege criticate nu împiedică liberul acces la justiție sau exercitarea de către părți a dreptului de apărare. De asemenea, consideră că debitorul cu privire la care operează prezumția legală de insolvență se află într-o situație diferită față de debitorii chemați în judecată în procedura dreptului comun, astfel că se justifică tratamentul juridic diferit.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 7, art. 8 alin. (3), art. 36 alin. (1) și art. 46 din Legea nr. 64/1995 sunt constituționale. În acest sens, arată că textele de lege criticate se aplică, fără discriminări, tuturor debitorilor aflați în stare de insolvență. De asemenea, arată că este de competența exclusivă a organului legislativ să instituie regulile de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești și modalitățile de exercitare a căilor de atac, iar principiul accesului liber la justiție presupune tocmai posibilitatea celor interesați de a le exercita în condițiile legii. În sfârșit, consideră că legiuitorul este competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Conform încheierii de sesizare, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 7, art. 8 alin. (3), art. 36 alin. (1) și art. 46 din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004. Ulterior sesizării Curții Constituționale, la 20 iulie 2006, a intrat în vigoare Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, care, prin art. 156 alin. (3), a abrogat expres și în întregime Legea nr. 64/1995. Curtea observă, însă, că dispozițiile criticate din Legea nr. 64/1995 au fost preluate, unele cu modificări, altele aproape identic, în art. 7 alin. (1), art. 8 alin. (3), art. 31 alin. (1) și art. 42 din Legea nr. 85/2006, în prezent obiectul excepției de neconstituționalitate constituindu-l aceste texte de lege, potrivit cărora:

— Art. 7 alin. (1): „*Citarea părților, precum și comunicarea oricăror acte de procedură, a convocărilor și notificărilor se efectuează prin Buletinul procedurilor de insolvență. Comunicarea citațiilor, a convocărilor și notificărilor față de participanții la proces, al căror sediu, domiciliu sau reședință se află în străinătate, este supusă dispozițiilor Codului de procedură civilă, cu modificările și completările ulterioare. Buletinul procedurilor de insolvență va fi realizat și în formă electronică.*”;

— Art. 8 alin. (3): „*Recursul va fi judecat de completuri specializate, în termen de 30 de zile de la înregistrarea dosarului la curtea de apel. Citarea părților se face prin Buletinul procedurilor de insolvență. În vederea soluționării recursului, se trimit la curtea de apel, în copie certificată de grefierul-șef al tribunalului, numai actele care interesează soluționarea căii de atac, selectate de judecătorul-sindic. În cazul în care instanța de recurs consideră necesare și alte acte din dosarul de fond, va pune în vedere părților interesate să le depună în copie certificată.*”;

— Art. 31 alin. (1): „*Orice creditor îndreptățit să solicite deschiderea procedurii prevăzute de prezenta lege împotriva unui debitor prezumat în insolvență poate introduce o cerere introductivă, în care va preciza:*

a) *cuantumul și temeiul creanței;*
b) *existența unei garanții reale, constituite de către debitor sau instituite potrivit legii;*
c) *existența unor măsuri asigurătorii asupra bunurilor debitorului;*

d) *declarația privind eventuala intenție de a participa la reorganizarea debitorului, caz în care va trebui să precizeze, cel puțin la nivel de principiu, modalitatea în care înțelege să participe la reorganizare.*”;

— Art. 42: „(1) *După ce s-a dispus deschiderea procedurii potrivit art. 33, este interzis administratorilor debitorilor, persoane juridice, sub sancțiunea nulității, să înstrăineze, fără acordul judecătorului-sindic, acțiunile ori părțile lor sociale sau de interes deținute de debitorul care face obiectul acestei proceduri.*

(2) *Judecătorul-sindic va dispune indisponibilizarea acțiunilor ori a părților sociale sau de interes, potrivit alin. (1), în registrele speciale de evidență ori în conturile înregistrate electronic.*”

În opinia autorului excepției, dispozițiile legale criticate încalcă următoarele prevederi constituționale:

— art. 16 alin. (1) și (2), privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, fără privilegii și fără discriminări;

— art. 20, referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului;

— art. 21, privind dreptul de acces liber la justiție;

— art. 24, referitor la dreptul la apărare;

— art. 31, privind dreptul la informație;

— art. 44 alin. (1) și (2), privind garantarea și ocrotirea dreptului de proprietate și a proprietății private;

— art. 52, referitor la dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică;

— art. 53, privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți;

— art. 124, referitor la înfăptuirea justiției;

— art. 127, privind caracterul public al ședințelor de judecată.

De asemenea, consideră că sunt încălcate și următoarele dispoziții din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale:

— art. 6, referitor la dreptul oricărei persoane la judecarea cauzei sale în mod echitabil;

— art. 13, privind dreptul persoanei ale cărei drepturi și libertăți recunoscute de Convenție au fost încălcate de a se adresa unei instanțe naționale;

— art. 17, referitor la interdicția de a se desfășura o activitate sau de a îndeplini un act în scopul distrugerii ori

limitării mai ample a drepturilor și libertăților recunoscute de Convenție;

— art. 18, privind aplicarea restrângerii exercițiului drepturilor și libertăților numai în scopul în care au fost prevăzute restricțiile.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că procedura insolvenței este o procedură specială, instituită în scopul reîntregirii cât mai repede posibil a activului debitorului aflat în incapacitate de plată și al recuperării în cât mai mare măsură a creanțelor creditorilor. Specificul procedurii a impus adoptarea unor reguli de procedură speciale, care derogă de la normele dreptului comun, ceea ce legiuitorul, potrivit prevederilor art. 126 alin. (2) din Constituție, avea toată libertatea să facă.

Art. 7 din Legea nr. 64/1995 prevedea citarea părților conform dispozițiilor Codului de procedură civilă, iar, prin excepție, în cazurile expres prevăzute de lege, citarea prin publicitate. Art. 8 alin. (3) din aceeași lege dispunea ca în recurs citarea părților să se facă în toate cazurile prin publicitate.

În urma preluării cu modificări substanțiale a acestor texte de lege în art. 7 alin. (1) și art. 8 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, a încetat principalul motiv de neconstituționalitate susținut de autorul excepției, anume acela că, întrucât citarea se face prin publicitate, nu există suficiente garanții că toate părțile vor afla în timp util ziua judecării cauzei, că își vor putea pregăti temeinic apărarea și că vor putea beneficia de un proces echitabil.

Conform noilor reglementări, în cadrul procedurii insolvenței citarea părților și comunicarea oricăror acte de procedură, a convocărilor și notificărilor se efectuează prin Buletinul procedurilor de insolvență, publicație editată de Oficiul Național al Registrului Comerțului, realizat și în formă electronică. Prin excepție, comunicarea actelor de procedură anterioare deschiderii procedurii și notificarea deschiderii procedurii se vor face conform normelor Codului de procedură civilă.

Prin urmare, dată fiind noua reglementare ce au primit-o textele de lege privind procedura citării, Curtea constată că acestea nu sunt de natură să aducă atingere dispozițiilor constituționale privind egalitatea în drepturi, dreptul de acces liber la justiție și la un proces echitabil, dreptul la apărare și înlăptuirea justiției.

Curtea constată, însă, că art. 8 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 preia termenul de 30 de zile în care trebuie soluționat recursul, termen despre care autorul excepției afirmă că este prea scurt, neasigurând respectarea dreptului la apărare și dreptul la un proces echitabil.

Față de aceste susțineri, Curtea reține că aceste dispoziții de lege nu fac altceva decât să răspundă caracterului specific al procedurii insolvenței, care presupune o celeritate sporită în vederea reîntregirii activului debitorului și satisfacerii creanțelor creditorilor. De altfel, respectarea termenului rezonabil de soluționare a cauzelor vizează, așa cum se desprinde și din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, necesitatea sporirii celerității procedurilor, iar nu prelungirea acestora.

În ceea ce privește art. 36 alin. (1) din Legea nr. 64/1995, acesta este criticat de autorul excepției pentru faptul că permite oricărui creditor care are o creanță de o anumită valoare să introducă cerere pentru deschiderea procedurii falimentului, pe baza prezumției că debitorul este în insolvență. Noua reglementare, prin art. 31 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, păstrează soluția legislativă, fără condiționarea exercitării dreptului de a solicita deschiderea procedurii insolvenței de valoarea creanței. Creditorul îndreptățit să solicite deschiderea procedurii este definit de art. 3 pct. 6 din lege ca fiind cel „a cărui creanță împotriva patrimoniului debitorului este certă, lichidă și exigibilă de mai mult de 30 de zile”.

Curtea constată că această reglementare nu aduce nicio atingere dreptului de proprietate și principiului ocrotirii în mod egal prin lege a proprietății private, care se aplică atât în privința proprietății debitorului, cât și în privința proprietății, inclusiv a creanțelor, creditorilor. Astfel, creditorul este îndreptățit să acționeze pe orice cale legală pentru valorificarea creanțelor sale, iar debitorul, dacă în realitate nu este în insolvență, își poate lichida oricând datoria, prevenind deschiderea ori determinând închiderea procedurii insolvenței.

Referitor la dispozițiile art. 46 din Legea nr. 64/1995, preluate de art. 42 din Legea nr. 85/2006, acestea sunt criticate pentru faptul că interzic vânzarea și indisponibilizarea acțiunilor, părților sociale sau de interese ale persoanei juridice debitoare, autorul excepției considerând că astfel se aduce o restrângere a exercițiului dreptului de proprietate, fără întrunirea condițiilor prevăzute de art. 53 din Constituție.

Curtea constată, în acord cu cele statuate în mod constant în jurisprudența sa, că, potrivit prevederilor art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, conținutul și limitele dreptului de proprietate și ale dreptului de creanță asupra statului sunt stabilite de lege, situație în care legiuitorul este în drept ca, în considerarea unor situații deosebite și în scopul protejării interesului general, să limiteze exercițiul unor atribuții ale dreptului de proprietate. În speța de față, interdicția vânzării, respectiv indisponibilizarea acțiunilor, părților sociale și de interese ale debitorului sunt prevăzute pentru protejarea activelor persoanei juridice supuse procedurii insolvenței, în scopul preîntâmpinării creșterii pasivului și al satisfacerii creanțelor legale ale creditorilor. Așadar, restrângerea exercițiului dreptului se întemeiază pe dispozițiile art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, fără să fie necesară întrunirea condițiilor prevăzute de art. 53 din Legea fundamentală.

În continuare, Curtea observă că prevederile art. 31, ale art. 52 și ale art. 127 din Constituție nu au incidență în cauză.

În sfârșit, Curtea apreciază că aceleași argumente reținute mai sus, care susțin constituționalitatea textelor de lege criticate, în raport cu dispozițiile art. 21 și art. 53 din Legea fundamentală, constituie temeiul respingerii criticilor raportate la art. 6, art. 13, art. 17 și art. 18 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1), art. 8 alin. (3), art. 31 alin. (1) și ale art. 42 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Rompack” — S.A. din Piatra Neamț în Dosarul nr. 1.570/F/2004 al Tribunalului Neamț — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 decembrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 924

din 14 decembrie 2006

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 279
din Codul de procedură penală**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 279 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Gheorghe Toma în Dosarul nr. 986/P/2006 al Tribunalului Suceava — Secția penală.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 23 iunie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 986/P/2006, **Tribunalul Suceava — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 279 din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Gheorghe Toma în cadrul soluționării unui recurs împotriva unei sentințe penale a Judecătoriei Câmpulung Moldovenesc, prin care a fost condamnat la pedeapsa cu amendă pentru săvârșirea infracțiunii de lovire.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că procedura plângerii prelabile încalcă principiul egalității armelor, întrucât părții civile i se creează o situația avantajoasă în raport cu persoana învinuită, în condițiile în care partea civilă exercită atribuții specifice

Ministerului Public, plângerea sa având caracterul unui act procedural specific activității organelor de urmărire penală, respectiv punerea în mișcare a acțiunii penale. De asemenea, din momentul formulării plângerii prelabile, partea învinuită este numită „inculpat”, ceea ce este neconstituțional.

Tribunalul Suceava — Secția penală și-a exprimat opinia în sensul că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, legiuitorul având competența exclusivă de a stabili reguli speciale de procedură, precum și modalități de exercitare a drepturilor procesuale, cum este cazul procedurii plângerii prelabile.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, așa cum a statuat și Curtea Constituțională prin Decizia nr. 161/2000.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor constituționale și nici celor internaționale invocate, întrucât reprezintă norme de procedură penală a căror reglementare este de competența exclusivă a legiuitorului.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 279 din Codul de procedură penală.

Alin. 2 al art. 279 a fost modificat prin art. I pct. 140 din Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006.

Astfel, dispozițiile art. 279 din Codul de procedură penală — „Organele cărora li se adresează plângerea” — au în prezent următorul cuprins:

„Punerea în mișcare a acțiunii penale se face numai la plângerea prealabilă a persoanei vătămate, în cazul infracțiunilor pentru care legea prevede că este necesară astfel de plângere.

Plângerea prealabilă se adresează organului de cercetare penală sau procurorului, potrivit legii.”

Autorul excepției consideră că dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 11, referitoare

la dreptul internațional și dreptul intern, ale art. 16, referitoare la principiul egalității, și ale art. 20, referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, precum și celor ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, asupra dispozițiilor legale criticate, raportate la aceleași prevederi constituționale și din acte internaționale cu cele invocate în cauza de față, s-a pronunțat prin numeroase decizii. Astfel, prin Decizia nr. 483/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 63 din 19 ianuarie 2005, Curtea a statuat că procedura plângerii prealabile nu instituie privilegii sau discriminări, aplicându-se deopotrivă tuturor cetățenilor care se află într-o situație identică, iar, pe de altă parte, că aceasta nu contravine nici dreptului la un proces echitabil, întrucât prevederile criticate nu opresc părțile interesate de a fi apărate și de a se prevala de toate garanțiile procesuale care condiționează, într-o societate democratică, procesul echitabil.

Neintervenind elemente noi de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, considerentele și soluția acestei decizii sunt valabile și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 279 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Gheorghe Toma în Dosarul nr. 986/P/2006 al Tribunalului Suceava — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 decembrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.U.I. 427282; Atribut fiscal R,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 150270